

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-127/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Tamari Turek, u pravnoj stvari tužiteljice Bojane Malašić iz Varaždina, Ulica Gustava Krkleca 10, OIB: 82853155063, zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Kozjak & Rendić j.t.d. iz Varaždina, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćniku Ivi Šučuru, odvjetniku u Zagrebu, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave dana 23. travnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno, te punomoćnika stranaka, 15. svibnja 2026., objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe točke 1., točke 4.1. i točke 7.1. Ugovora o kreditu broj: 312829 sklopljenog dana 30. srpnja 2008. između tužiteljice Bojane Malašić, Ulica Gustava Krkleca 10, 42000 Varaždin, OIB: 82853155063, i Volksbank d.d. Zagreb, Varšavska 9 kao pravnog prednika tuženika Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, koji je Ugovor o kreditu solemniziran po javnom bilježniku Jagodi Vajdić Sevšek iz Varaždina dana 8. kolovoza 2008., pod brojem OV-10762/2008, koje odredbe glase:

„1. IZNOS KREDITA:

Kreditor će isplatiti Korisniku kredita iznos od CHF 104.000,00 (CHF stočetiristisuće) u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize Kreditora važećem na dan korištenja kredita.“

„4. KAMATNA STOPA:

4.1. Redovna kamata: Korisnik kredita obvezuje se platiti Kreditoru redovnu kamatu po kamatnoj stopi sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora.“

„7. OTPLATA OBVEZA PO KREDITU:

7.1. Prvi anuitet dospijeva na naplatu mjesec dana od dana iskorištenja kredita u cijelosti, a iznosi CHF 715,40 (sedamstopetnaest i 40/100 CHF), a plativo u kunama prema prodajnom tečaju Kreditora važećem na dan dospijeća.

7.2. U slučaju promjene kamatne stope iz točke 4.1. ovog Ugovora, sve ugovorne strane pristaju da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta.

7.3. Kamata se obračunava uz CHF, a naplaćuje u kunama po prodajnom tečaju Kreditora važećem na dan dospijeća.“.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, da isplati tužiteljici Bojani Malašić, Ulica Gustava Krkleca 10, 42000 Varaždin, OIB: 82853155063, iznos od 6.875,07 EUR (šest tisuća osamsto sedamdeset pet eura i sedam centi) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na

- iznos od 125,00 eur od 20. veljača 2009.
- iznos od 59,62 eur od 20. ožujka 2009.
- iznos od 59,62 eur od 20. travanj 2009.
- iznos od 59,62 eur od 20. svibanj 2009.
- iznos od 59,62 eur od 20. lipanj 2009.
- iznos od 59,62 eur od 20. srpanj 2009.
- iznos od 46,35 eur od 20. kolovoz 2009.
- iznos od 3,31 eur od 20. travanj 2010.
- iznos od 139,26 eur od 20. svibanj 2010.
- iznos od 192,35 eur od 20. lipanj 2010.
- iznos od 179,07 eur od 20. srpanj 2010.
- iznos od 33,08 eur od 20. kolovoz 2010.
- iznos od 72,90 eur od 20. rujan 2010.
- iznos od 99,44 eur od 20. listopad 2010.
- iznos od 132,52 eur od 20. prosinac 2010.
- iznos od 92,81 eur od 20. siječanj 2011.
- iznos od 245,44 eur od 20. veljača 2011.
- iznos od 671,97 eur od 20. svibanj 2011.
- iznos od 82,22 eur od 20. lipanj 2011.
- iznos od 82,88 eur od 20. srpanj 2011.
- iznos od 102,13 eur od 20. kolovoz 2011.
- iznos od 94,83 eur od 20. rujan 2011.
- iznos od 88,19 eur od 20. listopad 2011.
- iznos od 88,19 eur od 20. studeni 2011.
- iznos od 88,19 eur od 20. prosinac 2011.
- iznos od 81,56 eur od 20. siječanj 2012.
- iznos od 81,56 eur od 20. veljače 2012.
- iznos od 81,56 eur od 20. ožujak 2012.
- iznos od 77,30 eur od 20. srpanj 2012.
- iznos od 134,30 eur od 20. kolovoz 2012.
- iznos od 190,05 eur od 20. rujan 2012.
- iznos od 174,12 eur od 20. listopad 2012.
- iznos od 359,93 eur od 20. studeni 2012.
- iznos od 194,03 eur od 20. prosinac 2012.
- iznos od 200,66 eur od 20. siječanj 2013.

- iznos od 187,39 eur od 20. veljača 2013.
- iznos od 174,12 eur od 20. ožujak 2013.
- iznos od 180,76 eur od 20. travanj 2013.
- iznos od 180,76 eur od 20. svibanj 2013.
- iznos od 187,39 eur od 20. lipanj 2013.
- iznos od 187,39 eur od 20. srpanj 2013.
- iznos od 154,21 eur od 20. kolovoz 2013.
- iznos od 341,60 eur od 20. listopad 2013.
- iznos od 369,48 eur od 20. prosinac 2013.
- iznos od 378,67 eur od 20. svibanj 2014.

po stopi od 14 % godišnje do 30. lipnja 2011., po stopi od 12 % godišnje od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatne stope koje je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se da tuženikova tražbina u iznosu od 922,04 eur istaknuta radi prebijanja ne postoji.

IV. Nalaže se tuženiku da tužiteljici isplati troškove ovog postupka u iznosu od 1.650,00 eur (tisuću šesto pedeset eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15. svibnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu tužiteljin zahtjev za naknadu troškova odbija, kao neosnovan.

riješio je

- I. Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, kao neosnovan.
- II. Dopušta se preinaka tužbe od 6. listopada 2025.
- III. Odbacuje se tuženikov prigovor radi prebijanja iznosa od 897,85 eur, kao nepravodoban.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi u bitnome navodi da je 30. srpnja 2008. sklopljen Ugovor o kreditu broj: 312829 solemniziran po javnom bilježniku Jagodi Vajdić Sevšek iz Varaždina dana 8. kolovoza 2008. pod brojem OV-10762/2008 između tužitelja kao korisnika kredita, te Volksbank d.d. kao davatelja kredita, da je predmetnim Ugovorom o kreditu tužitelju odobren i isplaćen novčani iznos kredita od 104.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema kupovnom tečaju za devize Kreditora važećem na dan korištenja kredita, da je rok otplate kredita iznosio 20 godina, da se isti otplaćivao u mjesečnim anuitetima, da je točkom 4.1 Ugovora o kreditu određena kamatna stopa u visini od 5,50 % godišnje, promjenjiva – u skladu s odlukom Kreditora o kamatama i naknadama, da je tijekom otplate kredita tuženik jednostranom odlukom u nekoliko navrata mijenjao kamatne stope, da je 5. svibnja 2015. sklopljen Aneks br. 2 Ugovora o kreditu br. 312829 i osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama kojim je ugovoren početak u otplati kredita u periodu od 20. svibnja 2015. do 20. travnja 2016., da je 17. veljače 2016. sklopljen Aneks br. 3 Ugovora o kreditu br. 312829 i osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF kojim je konstatirana preplata po kreditu u iznosu od 6.947,10 kn, da je pravni prednik tužitelja prilikom sklapanja Ugovora o kreditu koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne obveze, kako u dijelu koji se odnosi na ugovaranje mogućnosti jednostrane izmjene kamatne stope, tako i u dijelu koji se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu, da je cjelokupno postupanje tuženika prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, kao i tijekom trajanja ugovornog odnosa predstavljalo je zavaravajuću poslovnu praksu, da je predmetni Ugovor sklopljen na način da je tužitelju bio predložen unaprijed formuliran tekst, u vidu unaprijed formuliranog standardnog obrasca, da su svi ugovori tuženika sastavljeni na istim obrascima za sve korisnike kredita i nitko od korisnika nije niti imao mogućnosti ugovoriti bilo što osim onoga što im je ponuđeno, da se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da je konkretno riječ o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale, pa time niti ovdje tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj, da predmetnim Ugovorom o kreditu visina kamatne stope nije određena, niti određiva, da je tuženik unošenjem u Ugovor o kreditu odredbe kojom je omogućio vlastiti povoljniji položaj i stjecanje neprikladnog profita u vidu jednostranog definiranja uvjeta kredita (neodrediva činidba), i to bez mogućnosti ikakvog pregovora bilo prije sklapanja ugovora, bilo tokom njegova trajanja, u prethodno iznesenom smislu postupio protivno kogentnim pozitivno-pravnim propisima, osobito Zakonu o obveznim odnosima, te Zakonu o zaštiti potrošača, da je

tuženik kao trgovac u konkretnom pravnom poslu raspolaže informacijama o mogućim rizicima vezanja obveze za tečaj CHF, međutim tužitelj kao potrošač nije imao mogućnosti uvidjeti sve moguće rizike niti posljedice koje bi iz navedenog mogle proizaći, da je tuženik prilikom ugovaranja predmetnog odnosa sporni „kreditni proizvod“ sa valutnom klauzulom CHF prikazao kao povoljniji, te je tužitelj, postupajući s povjerenjem prema kreditnoj instituciji, prihvatio tako prezentirane činjenice kao točne, da tuženik nije transparentno prikazao niti izračune kamatnih stopa u kreditima vezanim za valutu EUR, dakle da tužitelj nije imao na raspolaganju sve informacije na temelju koji bi bilo moguće procijeniti koji je kredit uistinu povoljniji, da je tuženik svoje „kreditne proizvode“ prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode, te na koje nije postojala apsolutno nikakva mogućnost pregovora, da je tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i zbog činjenice da je tuženik valutnu klauzulu ugovorio i koristio protivno njenoj zakonom predviđenoj svrsi, pri čemu se tužiteljica poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013.

2. Podneskom od 6. listopada 2025., a koji je podnesen nakon zaključenja prethodnog postupka, te po provedenom knjigovodstveno-financijskom vještačenju, tužiteljica je povećala tužbeni zahtjev za isplatu na iznos od 6.875,07 eur, a kojoj se preinaci tužbe tuženik nije protivio. Temeljem čl. 190. st. 2. i st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19.; u daljnjem tekstu: ZPP), a vodeći se zaključkom usvojenim na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su IV-162/2021 od 26. studenog 2021., sud je odlučio kao u toč. II. izreke gornjeg rješenja, te prihvatio preinaku tužbe sadržanu u podnesku tužiteljice od 6. listopada 2025. kojom je ista povećala tužbeni zahtjev na isplatu, a s obzirom da tužiteljica bez svoje krivnje nije mogla postaviti konačni tužbeni zahtjev do zaključenja prethodnog postupka, unatoč poduzimanju potrebnih radnji prije podnošenja tužbe u smislu čl. 186. st. 1. ZPP-a u svrhu postavljanja urednog tužbenog zahtjeva, te je konačni zahtjev postavila nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja po određenju ovoga suda.

3. U odgovoru na tužbu tuženik u bitnome prigovara mjesnoj nadležnosti ovoga suda, te navodi da je potraživanje tužitelja u zastari, da je provedena konverzija ugovora o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju, da utvrđenja iz parnice Potrošač nisu primjenjiva na ugovorni odnos koji je predmet tužbe, da sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a, da sve i kada bi presuda iz parnice Potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u parnici Potrošač, da tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama, da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, da je metoda kojom tužitelj postavlja zahtjev za isplatu neosnovana, te ističe prigovor radi prijeboja svoje tražbine u iznosu

od 922,04 eur s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom s osnova preplate iz konverzije.

4. Podneskom od 10. listopada 2025., a po provedenom knjigovodstveno-financijskom vještačenju, tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje novčane tražbine s osnova negativne tečajne razlike u iznosu od 897,85 eur.

5. Valja napomenuti da je tijekom ovog parničnog postupka tuženik Nova hrvatska banka d.d. (ranije Sberbank d.d., Volksbank d.d.) pripojen Hrvatskoj poštanskoj banci d.d., OIB: 87939104217, sada tuženiku, a što je utvrđeno i pravomoćnim rješenjima ovog suda broj P-449/2023-6 od 11. listopada 2024. i P-449/2023-10 od 23. prosinca 2024.

6. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid izvadak iz sudskog registra (list 11-64 spisa), ugovor o kreditu (list 65-77 spisa), prometnu karticu po kreditu (list 78-115 spisa), Aneks br. 2 (list 116-118 spisa), otplatnu tablicu (list 119-121 spisa), potvrda (list 122 spisa), obavijest (list 123 spisa), Aneks br. 3 (list 124-131 spisa), otplatni plan (listovi 132-137 spisa), promet po računu (list 138-140 spisa), potvrdu (list 141 spisa), izračun (list 142-147 spisa), rješenje (list 172-173), izvadak (list 189-201 spisa), nalaz stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić (list 424-458 spisa), te je saslušana tužiteljica.

7. Temeljem čl. 8. ZPP nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio kao u izreci ove presude.

8. Odredbom čl. 10. Ugovora o kreditu broj 312829 od 30. srpnja 2008. ugovorena je za sve sporove iz predmetnog Ugovora i u vezi s predmetnim Ugovorom mjesna nadležnost suda u mjestu sjedišta kreditora, dakle mjesna nadležnost suda u Zagrebu.

9. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti valja ukazati na čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva) sukladno kojoj ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st. 1.), time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2.). Iz odredbe čl. 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba (st. 1.), kao i da države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi onemogućile da potrošač ne izgubi zaštitu koju mu se pruža Direktivom, na temelju odabira prava države koja nije članica kao prava primjenjivog na taj ugovor ako je taj ugovor usko povezan s državnim područjem države članice (st. 2.).

10. Sud Europske unije je u presudi od 27. lipnja 2000., u spojenim predmetima C-240/98 do C-244/98 – Océano Grupo Editorial SA protiv Rocío Murciano Quintero te

Salvat Editores SA protiv José M. Sánchez Alcón Prades i dr. zaključio da se ugovorna odredba o prorogaciji nadležnosti u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog mjesta poslovanja prodavatelja ili dobavljača treba smatrati nepoštenom u smislu čl. 3. Direktive ako se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, te ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Zaštita potrošača propisana Direktivom uključuje mogućnost da nacionalni sud prilikom odlučivanja jesu li nacionalni sudovi nadležni za raspravljanje određenog tužbenog zahtjeva ocijeni odredbu ugovora kojeg razmatra nepoštenom, a obveza tumačenja nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom zahtijeva da nacionalni sud prednost da tumačenju koje omogućuje da se sud, čija je nadležnost prorogirana nepoštenom ugovornom odredbom, po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim.

11. S obzirom na iskaz tužiteljice sa ročišta održanog dana 23. travnja 2026. u dijelu u kojem navodi da prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije mogla pregovarati o čl. 10. Ugovora odnosno o nadležnosti suda, da ju o tome nisu ništa ni pitali, kao i da bi joj s ekonomskog i organizacijskog gledišta bilo puno teže putovati u Zagreb, nego na sud u Varaždin, teret dokaza da se o ugovornoj odredbi o mjesnoj nadležnosti suda pregovaralo upravo je na tuženiku, a koji ničim ne dokazuje da se spornoj ugovornoj odredbi pregovaralo, pri čemu se radi o odredbi koja uzrokuje znatnu neravnotežu između stranaka imajući u vidu njome ugovorenu obvezu tužiteljice kao potrošača da putuje u Zagreb (dakle više od 80 km) radi ostvarivanja svojih potrošačkih prava, a koja obveza se iz financijskih i organizacijskih razloga ukazuje otegotnom za tužiteljicu kao potrošača, te istu može odvratiti od ostvarivanja njezinih potrošačkih prava. Slijedom navedenog, sud zaključuje da se radi o nepoštenoj, a time i ništetoj, ugovornoj odredbi u smislu čl. 96., čl. 97. i čl. 102. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07.; dalje: ZZP), a na kojoj se ne može zasnivati nadležnost suda.

12. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu sud je utvrdio da je sklopljen u Podružnici Varaždin, a slijedom čega sud svoju nadležnost temelji na čl. 59. ZPP sukladno kojem je za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda općemjesne nadležnosti nadležan i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi.

13. Također sukladno čl. 19.I Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 09/15, 78/15, 102/15, 52/16; dalje: ZPK) u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište.

14. Sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznesenom u odluci broj Grl-143/2019-2 od dana 11. prosinca 2019. za spor u vezi s ugovorom o kreditu, u smislu odredbe članka 19.I ZPK-a, mjesno je nadležan sud prebivališta potrošača.

15. Slijedom gore iznesenog, odlučeno je kao u toč. I. izreke gornjeg rješenja

16. Predmet spora je zahtjev tužiteljice radi utvrđenja ništetnim toč. 1., toč. 4.1. i toč. 7. Ugovora o kreditu broj 312829 sklopljenog dana 30. srpnja 2008. između Volksbank d.d. kao kreditora i pravnog prednika tuženika i tužiteljice kao korisnice kredita, a kojim je odredbama ugovorena primjena valutne klauzule u valuti CHF, te promjenjivost kamatne stope sukladno odluci tuženika, te zahtjev tužiteljice s osnova stjecanja bez osnove u iznosu od 6.875,07 eur s pripadajućim zateznim kamatama s osnova preplate zbog promjene tečaja CHF i promjene kamatne stope, a koji je novčani iznos prešao u imovinu tuženika ispunjenjem toč. 4.1. i toč. 7. predmetnog Ugovora o kreditu, a koje odredbe tužiteljica ocjenjuje nepoštenima u smislu čl. 96. i čl. 97. ZPP, a posljedično tome i ništetnima sukladno čl. 102. st. 1. ZPP, pri čemu se tužiteljica poziva na utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., djelomično potvrđene presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.

17. Između stranaka nije sporno, te isto proizlazi i iz dokumentacije u spisu, i to:

- da su tužiteljica kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika kao kreditor dana 30. srpnja 2008. sklopili Ugovor o kreditu broj 312829 (dalje: Ugovor o kreditu),
- da se čl. 1. Ugovora o kreditu pravni prednik tuženika kao kreditor obvezao tužiteljici kao korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 104.000,00 CHF po kupovnom tečaju pravnog prednika tuženika važećem na dan korištenja kredita,
- da je čl. 4.1. Ugovora o kreditu ugovorena obveza tužiteljice da isplaćuje tuženiku redovnu kamatu po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, promjenjiva sukladno Odluci o kamatama i naknadama tuženika,
- da je čl. 7. Ugovora o kreditu ugovoreno da se kredit otplaćuje u 240 mjesečnih anuiteta koji se sastoje od dijela glavnice i kamate, da prvi anuitet iznosi 715,40 CHF plativo po prodajnom tečaju pravnog prednika tuženika važećem na dan dospeljeća, a da u slučaju promjene kamatne stope sve ugovorne strane pristaju da kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta, te da se kamata obračunava u valuti CHF, a naplaćuje u kunama po prodajnom tečaju kreditora važećem na dan dospeljeća,
- da su stranke sklopile Aneks broj 3 Ugovora o kreditu 312829 sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/2015; dalje: ZID ZPK), a kojim su utvrdile da preplata iznosi 6.947,10 kn, te je predmetni kredit denominiran u kune s valutnom klauzulom u EUR s utvrđenom nedospjelom glavnicom u iznosu od 53.662,49 eur, te ugovorenom promjenjivom redovnom kamatom prema utvrđenim parametrima.

18. Između stranaka je sporno jesu li odredbe toč. 1. toč. 4. 1. i toč. 7. Ugovora o kreditu, a kojima je ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno odluci tuženika, te valutna klauzula u valuti CHF, nepoštene i ništetne u smislu čl. 96. i čl. 97. ZPP, a posljedično tome potražuje li osnovano tužiteljica od tuženika iznose koje mu je platila temeljem navedenih ugovornih odredbi, pri čemu tuženik osporava tužiteljičino pozivanje na utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., osporava nepoštenost te ništetnost spornih odredbi, visinu utuženog potraživanja, pri čemu ističe i prigovor zastare i prigovor radi prebijanja iznosa od 922,04 eur s osnova preplate iz konverzije i iznosa od 897,85 eur s osnova negativne

tečajne razlike, dok je sporan i pravni učinak sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, te tužiteljičin status potrošača.

19. Sukladno čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11.; dalje: ZOO) kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

20. Sukladno čl. 323. st. 1. ZOO u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

21. Sukladno čl. 326. st. 1. ZOO ništetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane.

22. Sukladno čl. 148. st. 1. ZOO obnova je bez učinka ako je prijašnja obveza bila ništetna ili već ugašena.

23. Sukladno čl. 96. st. 1., st. 2., st. 3. i st. 4. ZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

24. Sukladno čl. 102. st. 1. i st. 2. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna, pri čemu ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

25. Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi

zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), i to čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 06. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. godine pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), i to čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

26. Sukladno čl. 502.a ZPP udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

27. Sukladno čl. 502.c ZPP fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

28. Polazeći od čl. 502.c ZPP sud je prvenstveno uvidom u predmetni Ugovor o kreditu, te u iskaz tužiteljice, utvrdio da je tužiteljica isti sklopila u svojstvu potrošača u smislu čl. 3. st. 1. ZPP, a koje svojstvo tuženik tijekom postupka nije ničime osporio, niti iz dostavljene dokumentacije proizlazi da bi tužiteljica Ugovor o kreditu sklopila u svrhe koje su namijenjene njezinoj poslovnoj djelatnosti ili obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja (sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske sadržanog u rješenju broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. teret dokaza tvrdnje da tužitelj u

parnici u kojoj se poziva na utvrđenja iz pravomoćnih odluka u kolektivnom sporu nema svojstvo potrošača jest na tuženiku koji takav prigovor ističe), a da je tuženik predmetni Ugovor sklopio u svojstvu trgovca u smislu čl. 3. st. 2. ZZP sklapajući predmetni Ugovor u okviru svoje djelatnosti. Sud je nadalje utvrdio da je predmetni Ugovor sklopljen 30. srpnja 2008., dakle unutar razdoblja obuhvaćenog presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kao i da je spornim odredbama predmetnih Ugovora o kreditu ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno odluci tuženika, te isplata i otplata kredita primjenom valutne klauzule u valuti CHF, a na koje se ugovorne odredbe odnosi utvrđenje presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. Imajući u vidu navedena utvrđenja sud je temeljem čl. 502.c ZPP vezan za pravna utvrđenja presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. o nepoštenosti i ništetnosti spornih ugovornih odredbi predmetnih Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno odluci tuženika, te isplata i otplata kredita primjenom valutne klauzule u valuti CHF. Valja napomenuti da u ovome postupku tužiteljica ne potražuje naknadu štete, već zahtijeva povrat stečenog bez osnove zbog utvrđene ništetnosti ugovornih odredbi, no da je odredbu čl. 502.c ZPP potrebno tumačiti teleološki, a s obzirom da se zaštita kolektivnih interesa ne može učinkovito ostvariti isključivo gramatičkim tumačenjem čl. 502.c ZPP i njegovom primjenom isključivo u parnicama za naknadu štete (sudska praksa - rješenje Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ-63/18 od 27. kolovoza 2018.). Slijedom navedenog, sud nalazi neosnovanim tuženikovo osporavanje učinaka presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u ovome sporu.

29. S obzirom da je sud u ovome postupku vezan pravnim utvrđenjima presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., a slijedom toga nije obvezan provoditi dokazni postupak radi utvrđenja činjenica o kojima ovisi odluka o nepoštenosti i ništetnosti spornih odredbi predmetnih Ugovora o kreditu, konkretno činjenice nerazumljivosti osporenih ugovornih odredaba tužiteljici kao prosječnom potrošaču zbog izostanka odgovarajućih obavijesti potrošačima u općim informacijama koje su kroz opće ili tržišne komunikacije davale banke, nemogućnosti pojedinačnog pregovaranja o njihovom sadržaju, te posljedično tome i postojanja znatne neravnoteže u međusobnim pravima i obvezama (sudska praksa – presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019.), sud nije našao potrebnim niti ekonomičnim posebno analizirati dostavljenu dokumentaciju, i to izvadak iz sudskog registra (list 11-64 spisa), ugovor o kreditu (list 65-77 spisa), prometnu karticu po kreditu (list 78-115 spisa), Aneks br. 2 (list 116-118 spisa), otplatnu tablicu (list 119-121 spisa), potvrda (list 122 spisa), obavijest (list 123 spisa), Aneks br. 3 (list 124-131 spisa), otplatni plan (listovi 132-137 spisa), promet po računu (list 138-140 spisa), potvrdu (list 141 spisa), izračun (list 142-147 spisa), rješenje (list 172-173), te izvadak (list 189-201 spisa). U odnosu na okolnost informiranja tužiteljice neposredno od strane zaposlenika tuženika o rizicima ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima i o parametrima koje utječu na promjenu kamatne stope, valja napomenuti da tuženik nije predložio saslušanje svojeg djelatnika na navedene okolnosti, dok tužiteljica u svom iskazu u bitnome navodi da od strane djelatnika tuženika nije bila upozorena na specifične rizike zaduživanja u valuti CHF, da joj nije bilo rečeno da je valuta CHF valuta "utočišta", da HNB ne štiti tečaj HRK prema CHF kao što štiti tečaj HRK prema EUR, da joj djelatnici tuženika nisu obrazložili koji bi to parametri utjecali na promjenu kamatne stope, a koji iskaz sud prihvaća, a s obzirom da nije proturječan

dokumentaciji predanoj u spis, niti je tuženik kakvim dokazom doveo u pitanje vjerodostojnost iskaza tužiteljice, a slijedom čega je sud stava da tuženik u ovome postupku nije dokazao da bi prije sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu neposredno po svojim djelatnicima informirao tužiteljicu o rizicima ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima i o parametrima koje utječu na promjenu kamatne stope.

30. Slijedom svega gore navedenog, a polazeći od pravnih utvrđenja presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojima je sud vezan u ovom postupku, kao i činjenice da tuženik u ovome postupku nije dokazao da bi prije sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu neposredno po svojim djelatnicima informirao tužiteljicu o rizicima ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima i o parametrima koje utječu na promjenu kamatne stope, sud je sporne odredbe predmetnih Ugovora o kreditu ocijenio nepoštenima, a posljedično tome i ništetnima, kao i ocijenio osnovanim i potraživanje tužiteljice s osnova stjecanja bez osnove, a s obzirom da je tužiteljica sukladno čl. 323. st. 1. ZOO i čl. 1111. st. 1. ZOO stekla pravo na povrat svih neosnovano plaćenih iznosa temeljem ništetnih odredbi predmetnih Ugovora o kreditu od trenutka sklapanja predmetnog Ugovora.

31. U odnosu na prigovor zastare valja uputiti na odredbu čl. 225. ZOO sukladno kojoj tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u presudi broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. sukladno kojem pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare temeljem čl. 241. ZOO, a zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, te na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. sukladno kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a slijedom čega se prigovor zastare tuženika ukazuje u cijelosti neosnovanim, a s obzirom da je u konkretnom slučaju zastara za potraživanje s osnova povrata preplaćenog temeljem ništetne odredbe o otplati kredita primjenom valutne klauzule u CHF i ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi počela teći 15. lipnja 2018., dok je predmetna tužba podnesena prije isteka općeg zastarnog roka dana 12. lipnja 2023.

32. Odluku o visini tužiteljevog potraživanja sud temelji na nalazu stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić od 12. rujna 2025., a iz kojeg proizlazi da je zbog promjene kamatne stope u odnosu na početnu i promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj na dan isplate kredita u razdoblju od početka otplate do 30. rujna 2015. više plaćeno 7.389,19 EUR (8.287,04 EUR – 897,85 EUR), da je zbog promjene kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu manje plaćeno 897,85 EUR, da je zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita više je plaćeno 8.287,04 EUR, da je prilikom provođenja konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR tuženik tužitelju priznao preplatu u iznosu od 922,04 EUR, da je preplatom utvrđenom u konverziji kredita iz valute CHF u valutu HRK u nalazu zatvorena obračunata zatezna kamata u iznosu od 407,92 EUR i nalazom utvrđene razlike u iznosu od 514,12 EUR, da preostala razlika više plaćenog iznosi 6.875,07 EUR, a sve

uz jasnu naznaku metode izračuna preplate, kao i datuma i iznosa svake pojedine uplate, kao i da je tuženik konverziju (CHF-EUR) s financijsko-računovodstvenog gledišta izvršio u skladu sa odredbama ZID ZPK, a da je provedenom konverzijom kredita tužiteljica stavljena u položaj dužnika u valuti EUR s promjenjivom kamatnom stopom (ne dužnika u valuti HRK s nepromjenjivom kamatnom stopom). Sud je u cijelosti prihvatio nalaz stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić, a s obzirom da je izrađen temeljem cjelokupne dokumentacije sadržane u spisu, a sudu jasno i razumljivo prikazuje izračun preplaćenog iznosa, pri čemu stranke matematičkom izračunu vještakinje nisu prigovorile, te su na ročištu održanom dana 23. travnja 2026. izjavile da ne traže saslušanje vještaka. Valja napomenuti da je vještakinja nalaz izradila sukladno uputi iz ovosudnog rješenja kojim joj je vještačenje povjereno, te je izračun izrađen primjenom početne kamatne stope i tečaja CHF koji je vrijedio na dan korištenja kredita tijekom cijelog razdoblja otplate ispravan obračun, a sukladno utvrđenjima iz točke 30. ovog obrazloženja. Slijedom navedenog, sud je odlučio kao u toč. II. izreke, te naložio tuženiku platež preplaćenih iznosa sukladno nalazu stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić.

33. U odnosu na istaknuti prigovor radi prebijanja iznosa od 922,04 eur s osnova preplate iz konverzije valja napomenuti da iz nalaza stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić proizlazi da je u ukupan iznos preplate s osnova promjene kamatne stope i tečaja CHF vještakinja već uračunala preplatu iz konverzije, a slijedom čega je valjalo odlučiti kao u toč. III. izreke ove presude.

34. U odnosu na istaknuti prigovor radi prebijanja iznosa od 897,85 eur s osnova negativnih tečajnih razlika valja napomenuti da je tuženik isti istaknuo tek u podnesku od 10. listopada 2025., odnosno nakon zaključenja prethodnog postupka, a slijedom čega se tuženikov prigovor radi prebijanja u smislu čl. 288.a st. 6. ZPP ukazuje nepravodobnim, te je sud odlučio kao u toč. III. izreke gornjeg rješenja. No, valja uzgredno istaknuti da je iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić razvidno da nisu postojale negativne tečajne razlike, već negativne kamatne razlike, a koje je u iznosu od 897,85 eur vještakinja uračunala u ukupnu preplatu, odnosno da je iznos od 897,85 eur prebijen u izračunu vještakinje s ukupnom preplatom.

35. U odnosu na učinak Aneksa broj 3 Ugovora o kreditu valja prvenstveno napomenuti da je isti sastavljen sukladno odredbama ZID ZPK, kao i da iz nalaza stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić od 12. rujna 2025. proizlazi da je konverzija izvršena sukladno odredbama ZID ZPK. Imajući u vidu navedeno, sud iskaz tužiteljice u dijelu u kojem ista navodi da je dobila gotov tekst Aneksa, da je u tom trenutku bila u nezavidnoj financijskog situaciji, da joj je bilo samo bitno da smanji ratu, da je tuženik izračunao iznos preplate, da ona nije mogla utjecati na taj iznos, da joj nisu bili objašnjeni pravni učinci potpisivanja Aneksa, da u trenutku sklapanja Aneksa nije znala koliki je stvarni iznos preplate, da joj je početna rata iznosila 3.140,00 hrk, a najviša rata da je bila cca 6.000,00 hrk, kao i da tuženiku nije dala izjavu kojom bi se odrekla preplate preko iznosa preplate utvrđenog Aneksom broj 3, odnosno potpunog obeštećenja, iako prihvaća, no ujedno i ocjenjuje irelevantnim, sve s obzirom da je predmetni Aneks sastavljen, odnosno izračun konverzije izrađen sukladno odredbama ZID ZPK, te ne predstavlja ugovor formuliran isključivom voljom tuženika, već ugovor

čiji je sadržaj određen prisilnim propisom (ZID ZPK). Nadalje, valja istaknuti da su stranke sklapanjem Aneksa broj 3 uredile svoj obvezni odnos na način da su za preostalo razdoblje otplate kredita ugovorile promjenjivu kamatnu stopu vezanu uz EURIBOR te valutnu klauzulu u EUR, a tužiteljicu su kao potrošača u financijskom smislu utvrđivanjem i uračunavanjem preplate stavile u položaj jednak položaju u kojem bi bila da je koristila kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, no predmetnim Aneksom sukladno čl. 326. st. 1. ZOO predmetni Ugovor o kreditu nije konvalidirani, niti je sukladno čl. 148. st. 1. ZOO izvršena obnova predmetnog Ugovora o kreditu, niti se sklapanjem Aneksa ili na neki drugi način tužiteljica odrekla svog prava na potpunu restituciju u smislu čl. 323. st. 1. ZOO, pri čemu ni ZID ZPK ne propisuje takav učinak provedenih konverzija (sudska praksa presuda Županijskog suda u Dubrovniku broj GŽ-480/2021-2 od 16. listopada 2024.).

36. Odluka o zateznim kamatama na dosuđeni iznos glavnice temelji se na čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO, te na čl. 1115. ZOO, a slijedom čega je, s obzirom da se tuženik kao sastavljač ništetnih odredbi smatra nepoštenim stjecateljem, valjalo istome naložiti isplatu zakonske zatezne kamate na pojedine preplaćene iznose od dana njihove uplate, a kako je to i utvrđeno nalazom stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić.

37. Odluku o troškovima parničnog postupka sud temelji na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP, a sukladno kojoj stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci i njezinu umješraču naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

38. Sud je potrebnim za vođenje parničnog postupka tužiteljici priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eur po tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23; dalje: Tarifa), trošak sastava podneska od 27. ožujka 2025. i 6. listopada 2025. u iznosu od 200,00 eur za svaki podnesak po tbr. 8. toč. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištima održanima dana 20. svibnja 2025. i 23. travnja 2026. u iznosu od 200,00 eur za svako ročište po tbr. 9. toč. 1. Tarife, a koje iznose valja uvećati za pripadajući porez na dodanu vrijednost u iznosu od 250,00 eur, za trošak vještačenja u iznosu od 400,00 eur, a što ukupno predstavlja priznati trošak od 1.650,00 eur.

39. Sud potrebnim troškom tužiteljice nije priznao trošak podneska od 23. listopada 2024., a s obzirom da sud i sam po službenoj dužnosti poziva pravnog sljednika pravne osobe koja je prestala postojati da preuzme postupak, te donosi rješenje o nastavku parničnog postupka, kao ni trošak sudskih pristojbi na tužbu i presudu, a s obzirom da je tužiteljica u smislu čl. 11. st. 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 118/18 i 51/2023) oslobođena obveze plaćanja istih.

40. Odluka o zateznim kamatama na troškove parničnog postupka temelji se na čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17.) sukladno kojem će sud ako plaćanje zatezne kamate na troškove postupka nije određeno već u ovršnoj ispravi, na prijedlog ovrhovoditelja, u rješenju o ovrsi odrediti naplatu tih kamata po propisanoj stopi od dana donošenja odluke odnosno sklapanja nagodbe do naplate, slijedom čega je valjalo naložiti tuženiku da tužiteljici isplati zatezne kamate na troškove ovog parničnog postupka od dana donošenja ove presude do isplate.

41. Iz iznesenih razloga valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude i rješenja.

U Varaždinu 15. svibnja 2026.

Sutkinja
Tamara Turek

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1/ tužiteljica, po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Kozjak & Rendić j.t.d. iz Varaždina

2/ tuženik, po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30888-149ee**

Kontrolni broj: **050e7-ad895-e0cb6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.